

UNUTULAN YURTTAŞ

Zehra Tırıl (Bünyan-Kayseri, 1963) Isparta Meslek Yüksek Okulu'nda muhasebe okudu. Bir kamu kurumundan emekli oldu. Eskişehir'de yaşıyor.

Öyküleri birçok dergide yayımlandı. İlk öykü kitabı *Odalarda Annem Yok* ile 2000 Cevdet Kudret Öykü Ödülü'nü aldı.

Kitapları

Öykü: *Odalarda Annem Yok* (2000), *Pembe Gecelikli Kız* (2002), *Kapıların Kışında* (2021), *Unutulan Yurttaş* (2024).

Roman: *Kazı Evleri* (2014).

Zehra Tırıl'ın
YKY'deki kitapları

Kapıların Kışında (2021)
Unutulan Yurttaş (2024)

ZEHRA TIRIL

Unutulan Yurttaş

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Unutulan Yurттаş • 7
Bir Filmin Öyküsü • 14
Hasar • 28
Sürüklenmeler • 34
Kaçışlar • 43
Zamanda Bir Yarım Saat • 55
Ağrılar • 63
Muhitteki Son Yaz • 71
Zamanlar Yaşamlar • 78
Evler Dışarılar • 94

Unutulan Yurttaş

Seyit Efendi sardığı tütünleri tabakasına dizdi, tütün kesesini çekmeceye kaldırdı. Tütün sararken çok kez yaptığı gibi başını pence-reye çevirdi. Minibüs durağının orada altı yedi kişi bekleyiyordu, hepsini küçüklüklerinden bilirdi. On beş on altı yaşlarında çoluk çocuktular, sanki bir kötülükte ağızbirliği edercesine sinirli el kol hareketleriyle konuşuyorlardı. Evli barklı, işi gücü yerinde irikıyım biri de bekleyenlerin arasındaydı, çocukken pısrık bir oğlan olan Enis'ti o. Enis'in annesi illallah dedirten bir çenebazdı; akli kötülüğe çalışırdı. Seyit Efendi'nin oğlu Sinan gözaltına alındığında tatlı dilli, halden anlar ağızlarla eşiklerini aşındırmaya başlayan çenebaza, sen evime gelme, demişti Seyit Efendi, oğlunu nerelerde araya-cağını bilemediği günlerdi. Sinan ülkenin iyi üniversitelerinden birini dereceyle kazanmış, üniversitede yapılan eylemde gözaltına alınmış, tutuklanmıştı.

Mine kütüphanede üç yıldır çalışıyordu. Çalışma koşulları, aylığı daha iyi olan yerlerin iş sınavlarına da girmiş, kütüphanenin sınavını kazanmıştı; kütüphanede çalışmak hayaliydi.

Seyit Efendi'nin sobanın iyi yanmasıyla, güneşli havayla ilgili umulmadık içtenlikle konuşması, köyden yeşil nohut, çağla getirmesi gibi ender durumlarda Mine aklındaki sözcüklere dolayarak, sözcüklerini duygularının dolaylarında gezindirerek sorar, söylerdi Seyit Efendi'ye. Sinan'ın sınıfın en çalışkanı olduğunu söylemişti, bir kez. Sinan'ın adını geçirdiği tek konuşma o olmuştu, tabii dinleyenin sustuğu bir konuşma konuşma sayılırsa.

O sabah Mine'nin de Seyit Efendi'nin de düşünceleri anlamlandıramadıkları bir boğuntunun etkisindeydi, hava pusluydu, puslu hava akli soluklandırmıyordu. Mine, s harfi belirsiz basan, büyük tuşu bozuk eski daktiloda bir yazıyı kopya ediyordu yine. Daktilonun sert tuşlarının çatırtımsı, kavgamsı sesi diyememenin, kestirememenin kaygan zemininde epey yankılandı.

Mine direnişini birden kesti, pencereden dışarı baktı. Aynı saatlerde aynı manzaranın resmedildiği penceresinden gördüğü ola-

ğandırlık kendiyile ilgiliymiş gibi içinde bir korku devindi. Minibüs durağının orada bekleyenleri eliyle göstererek, “Niye bekliyorlar, önemli biri mi gelecekmış ki?” diye sordu. “Hava da böyle akşam olmuş gibi karardı.”

Mine bilmez değildi, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan, her soruyu her sözü duymayan Seyit Efendi'nin, aklındaki, dilindeki öfke örümünü. Yine de bir soru sorduk diye söylendi.

Seyit Efendi küçük testisinden bakır şarapasının yarısına dek su koydu, içti. Tabakasına dizdiği tütünlerden birini aldı, sobanın alt kapağında kora tuttu, üfleyerek yaktı, bir fırt çekecekken tütün elinden düşürdü. Düşen tütünü ayağıyla ezdi, ezdiği tütünü olduğu yerde bıraktı. Seyit Efendi'nin tütünü ayağıyla ezmesi, ezdiği yerde bırakması Mine'yi bir an dondurdu; kabul edilemez olanın kabbullenilmek zorunda kalınmasındaki kırılmaydı Mine'yi donduran.

Seyit Efendi yeni bir tütün yaktı, tütünü pencereden çarşıya bakarak içti. Durakta bekleyenlere yeni kişiler eklenmişti; aralarında oğlu Sinan'ın ilkokuldan, ortaokuldan arkadaşları vardı. İçtiği tütünü pencereden fırlatıp attı, şişen çerçeveyi tek vuruşta yerine oturttu. Yere dökülen macunları ayağının ucuyla duvara itekledi, yine yapmadığı bir şey yaparak dökülen macunları iteklediği yerde bıraktı.

Mine daktilodaki kâğıdı çekti çıkardı. Ucu ince diviti mürekkep şişesine batırdı, kâğıttaki s'lerin üstünden geçmeye başladı. Kâğıtlardaki belirsiz s'leri özenle belirginleştirir, belirginleştirmelerinin anlaşılmasını onda bir sırrı koyulturdu. Sırrı sıradanlıkların, ortak akılların ötesinde tutuyordu onu ya da o kendini öyle avutuyordu; hayallere kaçarak. Aslında tutunduğu, sığındığı düşü, düşlemi bildiği yaşama uyum öyküsüydü.

Seyit Efendi sobanın önüne çömelmiş tavşan ayağını arıyordu. Mine gözünün önündeki tavşan ayağını göremeyen Seyit Efendi'yi, geleceğinin onunkine benzeyeceği, yalnız kalacağı sezintisinin iç sızısıyla izliyordu. *Benzer geleceği yaşayacağın mı, yuvası, çocukları var onun.* Bir yanı kalkıp Seyit Efendi'nin eline tavşan ayağını vermek isterken bir yanı dirençteydi, küsmüş çocuğun direnci, kulak verilmemiş. Mürekkebe batırıldığı diviti yaptığıının ayırında olmadan sol avcuna vurmaya başladı. Dizleri yerde, sobanın ardını, önünü elleriyle yoklayan yaşlı adamın hareketlerinde, eski değil yeni zamanlar imleniyordu sanki. Boyun eğilmiş zamanların –ki

kasabada yazgılar bir anlamda boyun eğilmiş zamanlar yazgısıydı—güzel kızı Mine, imleri okuyordu, kendine bırakılan. Yeni zamanlar diye düşündü, düşüncesi bir ironiymiş gibi kırıkça gülümsedi; zaman bir yere gitmiyordu ki, gittiği sezilmiyordu ki. Hep benzer fotoğrafların takıldığı fotoğraf albümüydü sanki yaşamı, kara karton sayfalar doluyor, bazı fotoğraflar sararmıyordu.

Tavşan ayağını bulan Seyit Efendi soba altlığına dökülen külleri, ezdiği tütünü süpürürken soluk darlığı çekişirmiş gibi soluyordu. Belirgin bir uyarıyla Mine'ye baktı. Düşüncelerine kapanan Mine, Seyit Efendi'nin bakışındaki uyarıyı geç ayırmıyordu. Ellerini gövdesinden uzaklaştırıp "Mü mürekkep" diye kekeleydi, ellerini indirmeden lavaboya gitti. Su, hortumu kırık lavabodan kovaya her zamankinden fazla patırtıyla dökülüyordu; 'sadık bendelik', kabul, her zamankinden fazla patırtıyla yankılanıyordu, dile getirilemeyenlerde.

Mine odaya döndü, masasının çekmecesinden küçük havlusunu alıp mürekkepli ellerini kuruladı, havluyu katlayıp yerine koydu. Mine kızgındı, kırgındı. *Tütünü ez, yerde bırak, içtiğini pencereden at, söndürmeden, dökülen macunları ayağınla duvara itekle...* Konuşmak karamsarlığa batık sesini yıkar mıydı? Bağırır, aklına, diline örülen ağları yırtıp son günde bağırır. *Anlayışsız adam, gülmeyen adam, söz ağzından dirhemle çıkan adam, yüreğin taş mı?..*

Puslu havadan, Seyit Efendi'den, Seyit Efendi'nin ardında bırakacağı zamanlardan kaçmak istedi. Nereye kaçacaktı ki, nereye kaçabilirdi ki evden başka? Ev, akmayan zamanda yer değiştirmesiydi, sisli aynasında. *Bal gibi belli s'lerin, bal gibi belliler!* İçi muhtıra dolu klasörü etajere attı. Önleyemediği içtepiyle başını pencereye çevirdi. Minibüs durağının orada bekleyenler minibüsten inecek birini bekliyorlardı, belliydi, kimi bekliyorlar; teskeresini almış sevilen bir arkadaş, akrabası çok bir gurbetçi aile, ölümüne tutulan bir partinin ileri geleni... *Kararmış suratlarla mı?!*

Tek elini buğulanmış cama dayamış bekleyenlere bakan Seyit Efendi'nin parmakları buğulanmış camda kontrolsüzce kıvrılmışlardı, cüzamı azmış bir el içten içe yanıyordu sanki. Camdan elini çekti, camda dokunmanın açtığı yerler yeniden buğulandı.

Merdivende ayak sesi yaklaşıyordu, ayak sesi yaklaştıkça sanki bir acının haberi de yaklaşıyordu, duruşlarını bozamıyorlardı. Kapı kulpunu tutanın bildik bir el olduğunu kapı sesinden anladı Seyit

Efendi. Postacı, resmi antetli sarı zarfı Seyit Efendi'ye verdi. Seyit Efendi zarfı açtı, beş altı satırlık resmi yazıya şöyle bir göz atıp, kâğıdı aklı gergin birinin hareketlerindeki savuşturuyla masasına bıraktı. Postacıya tütün tabakasını uzattı.

“Bıraktım Seyit Amca.”

Postacının sesinde daha önce duymadıkları bir küskünlük, bir yakınma vardı. İşinden eski tadı alamadığından, yorulduğundan yakınırdı ama sesi gölgesiz olurdu, sesi ardına gölgeler düşürmezdi.

“İnsan içmezse yaşayamayacağını sandığı tütünsüz de yaşıyor Seyit Amca, ağzının tadı kaçarsa. Kahvenin birine girip de çay içmeyi almıyor içim. Ağzımın tadı yok.”

“İçmeyim dedim meredi, içmeden olmadı” dedi Seyit Efendi, yine aynı savuşturulu hareketiyle tabakasını masaya bıraktı.

“Kasaba eski kasaba değil Seyit Amca, insan kendi çocuğunu bile gün geliyor tanıyamıyor, kendi çocuğuna söz geçiremiyor, çocuğu ellerinden göz göre göre kayıyor. Ne toprak eski toprak ne hava eski hava ne de insan eski insan. Seyit Amca acının, sevincin türlüünü omzumda taşıyım; düzeni, hakkı, hukuku düşünür, sorgularım. Aklım yatmaz.”

Anlamlandıramadıkları sıkıntıyı postacının dokunaklı, yakınır sesinde de duyuyorlardı. Postacı sanki Seyit Efendi'nin de Mine'nin de bilmediği bir şeyler biliyordu, söyleyemiyordu. Seyit Efendi postacıya sözünün ardını getirmesini bekleyerek baktı. Ağır başlı, elin etlisine, sütlüsüne karışmayan, suyunu hâlâ testisinden, bakır maşrapasından içen Seyit Efendi'yi sever, sayardı postacı. Seyit Efendi de postacının ne bir sözünden ne bir davranışından huylanmıştı, o güne dek.

“Sinan özgürlüğüne ne zaman kavuşacak inşallah Seyit Amca?”

Omzundaki çanta ağırmışçasına ellerini çantanın altında kenetlemişti, başı çanta astığı omzuna doğru eğikti. Öylesineymişçesine bir sesle yineledi:

“Sinan özgürlüğüne ne zaman kavuşacak inşallah?”

Seyit Efendi ikirciklendi, “Dilinin altındaki neyse söyle” dedi.

“Sinan'ı sordum Seyit Amca, sen de beni bilmez gibi. Allah kavuştursun inşallah. Emekliliğinin hayrını gör, aylığımı güle güle ye,” dedi, kapalı bir sesle ekledi, “merdivenden çıkarken neredeyse düşüyordum, eskiler güneş tutulmasını hayra yormazdı.”

“Duraktakiler sabahtan beri orada, birini mi bekliyorlar?” diye sordu Mine.

“Afra tafra onlarınki Mine Abla, eşek şakasını eğlence sayarlar, höt desen dağılırlar, aldırma Mine Abla...”

“Mine Abla deyip durma yaa! Neye aldırmayım, neyin eşek şakası? Afra tafra onlarınki diyorsun. Höt deyin dağılsınlar o zaman!”

Postacı, Mine'nin çıkışması karşısında bir an duraladı. Kendi halinde işini yapan, onunla konuşulmazsa söze girmeyen Mine'den beklemediği tavırdı. Sönük sesle, “Seyit Amca Allah kavuştursun, emekliliğinin hayrını gör” diye yineledi, kapıya yürüdü. Kapı postacının ardından çarpılarak kapandı.

Seyit Efendi, girip çıkarken kapıya aldırmayanlara, kapıyı kulpundan tutarak kapat, han kapısı mı o kapı diye çıkışırdı. Eski kapı girip çıkanın ardından çaat diye kapanır, çaat sesi eski yapıda irkilten bir yankı yapardı.

Postacının odada bıraktığı tümceler Seyit Efendi'nin içinin kırılğan yerinde birikiyor, dönüşüyor, tek sözcükte yalımlanıyordu. Yıllardır görmediği oğlu Sinan, aralığın son haftasında diye yazıyordu son mektubunda, aksilik çıkmazsa diye yazıyordu, aralığın son haftasında yola çıkarım.

Ben hep yanlış yere, olamayacak olana mı baktım? Mine'nin belleğinde çocukluğundan bir anı canlanmıştı. Bellekti, önüne hangi pişmanlığı hangi utancı süreceği kestirilemezdi; 'seni' çıkınında saklıyor, ânını gözlüyordu sanki: Sınıfça ilkokulun avlusundalar, yine böyle gün ortasında hava kararmış. Öğretmen elindeki isli cam parçasından öğrencilerini sırayla gökyüzüne baktırıyor, güneşi gördünüz mü diye soruyor. Gördük öğretmenim diye bağıyor tüm sınıf. Mine koyu pusun ardında dağınık kızılıktan başka bir şey görmemişti, görmesi gerekenin, gösterilenin puslu kızılık olduğunu anlamamıştı, tüm sınıftan ayrı.

Mine gözlerini bekleyenlerden kaçırarak, atlatarak sararmış bir fotoğraf gibi penceresinde asılı manzarada dolaştırdı: Tüylerini kabartmış kuşlarda, pas tutmuş dükkânlarda, adlarını ezberleme gereğini duymadığı yeni yeni partilerin tabelalarında, otelin sahibinin yaşlı annesinin yine otelin müşterilerinden kadınları, kızları toplayıp evinde yatırmaya götürmesinde, karlı yollarda, puslu uzaklarda... Baktıkça karanlık derinleşti, gözlerini gölgeler bürüdü.

“Seyit Efendi kasabada kötü bir olay mı oldu, şunlara bak...”

Puslu hava, çürüyen söz, çürüyen sözsüzlük sobanın üstünde kaynayan suda fokurduyor, fokurtulardan kızgın sobaya damlalar sıcıyor; Seyit Efendi aklımdaki neydi dercesine odaya, duvarlara, duvarlarda asılılara, kitaplara bakıyordu. Ömrünün yarısını bu odada tüketmiş, bu odada yaşlanmıştı; soluk yeşil, dirsek yerleri yamalı kazak, kumaşı parlamış, diz yerleri potlamış pantolon; ne isyan ne bir şey.

Mine çekmeceyi bezi aldı, ıslattı, uzun ödev masasını silmeye başladı. Masanın üstündekileri ittiriyor, çekiyor, sildiği yeri yine siliyor, bir kavga veriyordu. Neye, kime karşı verdiğini irdelemediği ya da üstünkörü irdelediği kavgası bir debelenmeydi. Ödev yapmaya gelen *çocuklarca* kazılan diğer harflerden, çiziklerden daha derin kazılmış iki harfi sildi, sildi. Derin kazılmış iki harf gözüne her takılışında Seyit Efendi, kazıyan veledi bilsem büyüdü demem, kulağını çekerim derdi. Mine çekmeceyi çekti, çekmece yuvasından çıktı. Seyit Efendi çekmeceyi yerine tak diyemedi, artık diyemeyecekti. Elinde kalan çekmeceyi duvara dayadı, derin kazılmış “MS”nin üstüne bezi bırakıp sandalyeye çöktü, mürekkep lekeli parmaklarını ovuşturmaya başladı. Mine dünyaya anahtar deliğinden bakıyor, adım atamıyordu. Engellerle biçimlenmiş zihninde göveren düşler göverdikleriyle kalıyordu. Gitti sobanın kapağını kaldırdı, korların üstü inceden külleniyordu. Soğumaya başlayan borulara üşüyen ellerini bastırdı.

“Seyit Efendi,” dedi, sesi ağrılıydı, “gidiyorsun. Unutma, arada uğra, çayımı iç, köyü anlat. Ne bileyim...”

Düşen kulpların yerine teller kıvrıp takmaktan, kasabanın avcılarının tavşan ayağı toplamaktan, çam çıralarını hafta hesabında destelemekten, han kapısı gibi çarpılmasın diye kapı, kendi buluşu yaylı düzeneği onarmaktan, eskiyeni onara onara ayakta tutmaktan vazgeçmemiş; hemen şurada, Hükümet Konağı'nın yanında, unutulmuş yurttaş var deyip bir gün birileri gelir, halini hatırlar diye beklememiş Seyit Efendi, Mine'yi duymuyordu.

Mine'yi duymayan Seyit Efendi gelen minibüsü duydu, pencereye seğirtti. Pencereyi açmasıyla pencereden atlayacakmış gibi sarkıp bağırması bir oldu:

“İpsizler! Alçaklar!”

Sessiz adamın acısı, öfkesi çarşıdaki sesleri bastırmıştı. Bıçağı kapıp, kalemleri açıp uçlarını incelttiğı bıçağı kapıp merdivene fırladı. Mine zangır zangır titriyordu. İrikıyım birinin Sinan'a yumruklarla çullandığını, Sinan'ın yere düştüğünü gördü. Postacının oğlunun yere düşen Sinan'a tekmeler attığını gördü. Seyit Efendi'nin elinde bıçakla aralarına daldığını gördü.

Bir Filmin Öyküsü

İçimdeki sıkıntı film izlersem geçer düşüncesiyle girdim sinemaya. Taşı sıksak suyunu çıkarırız diyerek büyük kente göçen, yıl demeden umutları tükenen genç çift ceplerindeki bozuklukları sayarken film bitti. Filmi, bu sahne şu açıdan da çekilebilirdi, bu diyalog uzatılmayabilirdi gibi eleştirilerle izlesem de filmden etkilendim.

Sinemadan çıktım, içim aynı. Üstüne bir de yıkılan hayallerin filmi eklenmişti.

Haftanın altı günü kafede garsonluk yapıyorum. Kafe; oyuncular, yönetmenler, senaristler, oyuncu olmak isteyenler, oyunculuktan başka işi düşünemeyenlerin uğrağıdır. Sinem'le Erdinç'in de. Ayrılmışlar, arkadaş kalarak. İçimdeki sıkıntının nedeni Sinem sızımın depresmesi desem... Ben onların ayrıldığı durağın bekleyeni olamazdım, olmamalıydım. Sinem'in gözleri direncimi sınavacaktı ama hayır. Sinem kafeye yalnız geliyor, espri falan yapamıyorum. Erdinç'le geldiklerinde, arzunuz diye sorar, ayaküstü bir iki espri patlatırdım. Hahahahaha! Onlardan yana bakmamaya çabalar, işim gereği kısa göz atmaları oynardım, yorucu roldü, beni kasardı.

Gittim işlek caddede bir banka oturdum, gelip geçen kadınların güzelliklerinde gözlerimi gezdirerek ikindiye ettim. Okul uzadı, tezi bitiremedim bir, tezim, sosyal medyada güzellik algısı. Pürüzlü bir konu, hoca uyarımadı sağ olsun, işin zor demedi.

Açılırim belki diye bir saat yol yürüdüm.

Evde ekmek yoktu, Sinem'in sokağındaki bakkala saptım, Sinem'in evi bir alt sokağımda, bakkal yolumun üstü sayılır. Sokağa saptım, kuzenim Zeki'yi ta uzaktan tanıdım. Uyandığımdan beri yatışmamamın nedeni buymuş demek ki dedi içimin coşkun çığığı, ummadığım anda Zeki'yle karşılaşacakmışım. Yüzümde gülüşlerin özlemlisi, içim doluk:

“Heyt be!”

Göz göze gelmesek görmedi diyeceğim. Boy bos, kaş göz kuzenim Zeki. Yanımdan el gibi geçti.

O gece uykum uykuya benzemedi: *Beni arıyordu belki, sürpriz yapacaktı, uzun sakalımdan yüzümü seçemedi, örgü sakallı yüzümü, olamaz mı? Kentin yabancı...*

Sonraki gün izin günümdü. Zeki'yle karşılaştığımız saatten yarım saat önce aynı sokakta: *Kardeş gibi bir arada büyümüşüz, ne sırlar paylaşmışız, birbirimizi kırmamışız, insan kuzenini tanımaz mı? Kabul ediyorum, gurbet koşturmasına kapıldım gittim, sizleri arayıp sormadım, nasılsınız, nerelerdesiniz?..* Kendi kendime veriştiyerek küçük parkın oralara, Sinem'in evinin oralara vardım; sonrası çarşı, kalabalık. Geri dönüyordum ki pasajın bükücünden çıkıverdi. Bende bir coşku yine; gözlerimiz sulanarak kucaklaşacağız, eve buyur edeceğim... Yüzüme üstünkörü bir bakış attı, yine el gibi geçti gitti. Nedeni Sinem'miş gibi Sinem'in penceresine karşı tümcelerim kıpkırık durdum, bir dakika sürdü sürmedi durmam. Sağa sola, aşağıya yukarıya, parka, parktaki devasa yontunun arkalarına baktım. Zeki yok, uçmuş.

Eve gittim. Sabah yediğim tostla duruyordum, midem kazınıyor, canım bir şey istemiyordu. Tez notlarımı okuyup toparlayayım düşüncesiyle bilgisayarı açtım, mide spazmı geçiriyormuşum gibi bir ağrı. Mutfakta hazır ezogelin çorbası buldum, bir elim midemin üstünde çorbayı kaynattım, içtim, bilgisayarda açık bıraktığım dosyama döndüm. Son sayfa: Bu açıdan baktığımızda diyebiliriz ki sosyal medya da algı yansımaları, algı vitrinidir. Vitrininde "güzel" şanslılardan, imrenilenlerdendir. Arka planın gizlenebildiği bu sanal oluşum tıpkı gerçekler gibi algı dayatmasıdır da...

Gözüm ekranda, "dayatmadır"ı şarkı gibi mırıldandım bir süre: "Dayaatmaa, daayaatmaa, dayatmaa..."

Dosyaya dikkatimi veremedim.

Yatağa uzandım.

Yine ağlıyordu üst kattaki bebek, beşiği sallanıyordu yine: Ting ting, ting ting, ting...

Alnıma şaplak indirdim.

Emin olmalıyım. Emin olmadan ortalığı ayağa kaldırmamalıyım.

Yanıtsız sorular, eksiklik, burukluk insanların aklını, duygusunu arayışta süründürüyor. Omuz seğirse, göz seğirse, telve de yol, havada leylek görülse, serçe neşeli öitse, göz dalsa, kol kaşınsa, sırt ürperse, yoğururken kabın dışına hamur sıçrasa, falcı yüreğin kabarmış dese, radyoda çalan türkülerden sıradaki türkü tutulsa,

düşte dağa tırmanılrsa, denizde yüzülse, kuş olup uçulsa, at görülse, hele ki at beyazsa; akılda o, düşüncede o.

“Ben seni anlarım, aklını kurcalayan bir şey var” dedi Sinem. Ertesi gün kafeye erkenden gelmişti, ikisi bir arada neskafesini masaya bırakıyordum.

Anlarmış da hanımefendi.

“Yok bir şey, bir şey yok.”

Aile dizisi çekildiğini, dizide oynayan bir arkadaşının yönetmene ondan söz ettiğini anlattı. Yönetmen, tanıyorum Sinem’i demiş. Sana da rol çıkabilir dedi, sesi sırdaşımı.

“Sen durgunsun. Otursana iki dakika, kimse yok henüz.”

Karşısındaki sandalyeye iliştim.

Bakışlarıyla yineledi. “Sen durgunsun” u.

“Yok bir şey.”

Alnına dökülen saçımı bir baş hareketiyle geri attı, neskafesinden bir yudum içti, “İnatçı keçi, oğlak işte” dedi.

“Burcumu unutmamışsın, hayret” dedim. Nüfusa zamanında yazılmamışlardanım. Bilmiyor.

“Afiyet olsun, ben...”

“Pekâlâ, sıkıntı kütlesi gibi çevremde dolaş, beni sinirlendir olur mu?”

“Sıkıntı kütlesi mi, seni sinirlendirmek mi?”

Bir an kararsız kaldım, Sinem ayrılık acısı çeker gibi görünmüyordu.

Anlattım.

“Onu izleyeceğim, emin olmalıyım.”

“Birlikte izleyelim” dedi.

Direnç kuruyorum içime, ayaklanan yüreğime: *Sinem yanındayken aklın dağılır, ona göre, bir kere daha kırarsa yüreğini... İstedim ki...*

“Beni dinle...”

Konuşurken elleri bir kabul edilemezliği çırpınır, dolgun güzel dudaklarının çizgileri belirginleşir. Gözlerim dudakları, gözleri, elleri arasında dolaşıyordu. Tümcesini yarım bıraktı, sigara yaktı. Katranı, nikotini düşük ince sigaralardan içer. Sigaradan derin bir nefes çekti, dumanı ıslık çalıyormuş gibi büzdüğü dudaklarının arasından yana doğru üfürdü.

“Pasağa girdiğini düşün, pasaj kalabalık; dört kapısı var. İnsan insana benzer. Belki belalının biri, izlendiğini anlayacak, seni ıssızlığa çekecek...”